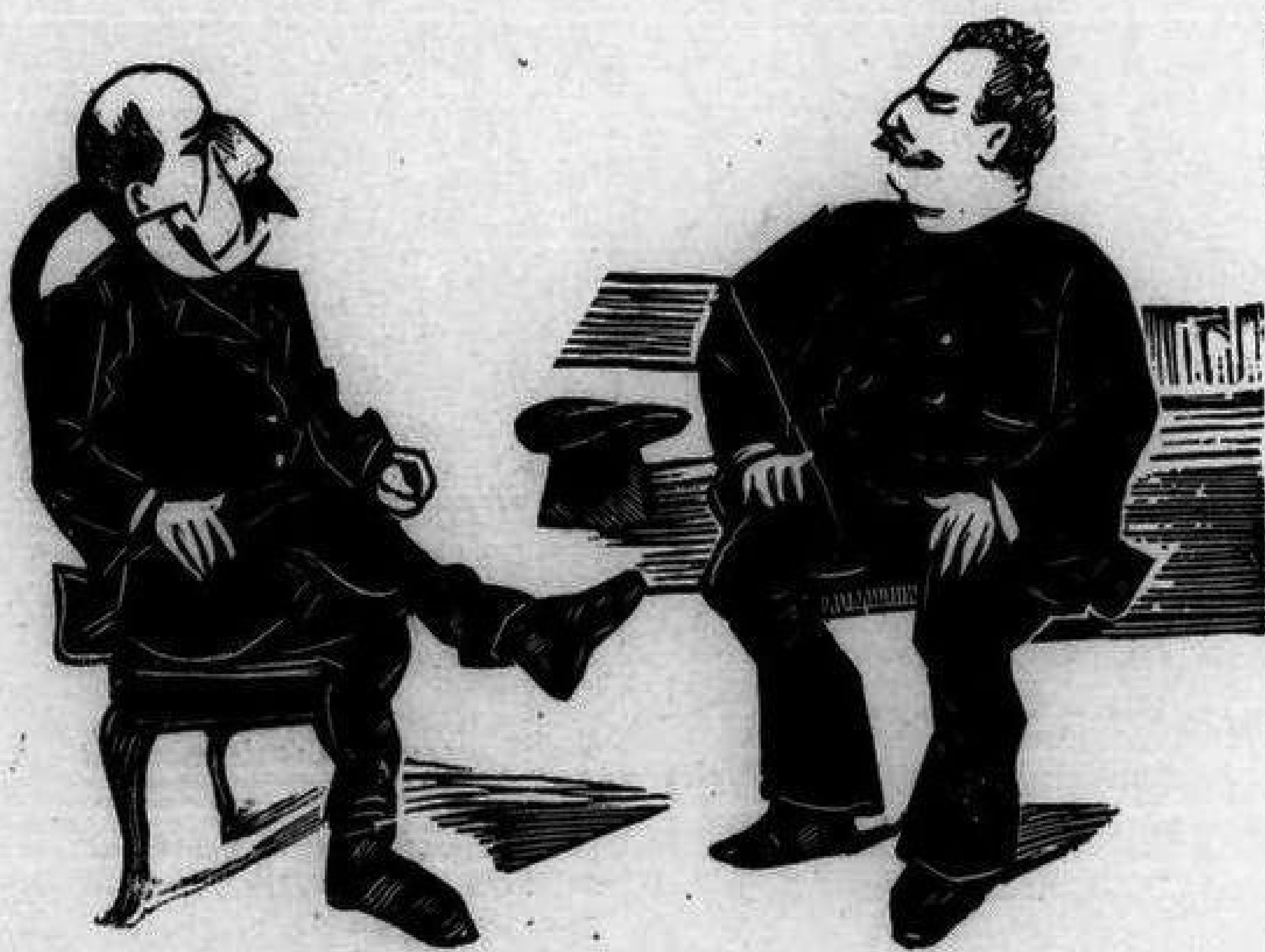

Διάλογος Κουταλιανού
μετά Τρικούπη του κλεινού.

Τ.—Εἰν' ἀληθὲς πῶς φέρετε βάρη πολλὰ 'στους ὤμους,
 Què με αὐτὰ ἐλεύθερα βχδιζετε 'στους δρόμους ;
 Κ.—Βεβαίως, ἐξοχώτατε, σηκώνω τόσα βάρη,
 'Όσα εὔτε ἐλέφαντας δὲν εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ.
 Τ.—Què χάριν παραδείγματος, εἰπέτε μοι ὡς πόσα ;
 Κ.—Πῶς νὰ σὰς 'πῶ ! καὶ ἐκατὸ καντάρια καὶ διακόσια.
 Τ.—Μοῦ φαίνεται ὑπερβολή, què μαλιστα μεγάλη.
 Κ.—'Αφοῦ πετῶ μπόμπαις 'ψηλὰ ὡς εἶδος πορτοκάλι.
 Τ.—Què ἐπειτα ;
 Κ.— Καὶ ἐπειτα μιὰ ραβδό σιδερένια
 Λυγίζω εἰς τὸ μπράτσο μου σὰν νῆναι λαστιχένια.
 Τ.—Τίποτε ἄλλο ;
 Κ.— Νά, καὶ σὰς σηκώνω, κύρ Τρικούπη,
 Κι' ἐπάνω εἰς τὰ δάκτυλα σὰς παίζω σὰν κουνοῦπι.
 Τ.—Què δὲν μοῦ λέτε, quίρε Κουταλιανέ, μπορεῖτε
 'Επάνω εἰς τὴν ράχη σας εὐκόλως νὰ κρατῆτε
 'Εν, δύο, τρία, τέσσερα, πέντ' ἐξῆ ὑπουργεῖα ;
 Κ.—'Εσεῖς πόσα σηκώνετε ;
 Τ.— 'Εγὼ σηκώνω τρία.
 'Ός què τὰ οἰκονομικὰ ἡ ράχη μου σηκώνει.
 Κ.—Μπορεῖτε, ἐξοχώτατε, νὰ ρίξετε κανόνι ;
 Τ.—Βεβαίως ! què νὰ ἀκουσθῇ οὐ μόνον εἰς τὰς Μοῦσας,
 'Αλλὰ què εἰς τῆς Δύσεως μακρὰν τὰς πρωτευούσας.
 Κ.—'Αφοῦ λοιπὸν ἡ ράχη σας τόσα πολλὰ σηκώνει,
 Σὰς χαιρετῶ, καὶ καρτερῶ ν' ἀκούσω τὸ κανόνι...

Διάφορα κοινωνικά
πάρα πολὺ σημαντικά.

—Βαρὺς χειμῶνας 'πλάκωσε, βροχὴ κι' ἀνεμοζάλη,
 καὶ 'στῶν βουνῶν τῆς κορυφαῖς χιόνια προβάλλουν πάλι.
 Τρέχει καθεὶς 'στὸ σπῆτι του, τυλίγεται 'στὸ χράμι
 ὡσὰν τὸ φυλλοκάλαμο ποῦ τρέμει 'στὸ ποτάμι.
 Νομίζεις ὅτι ἔρχεται ψυχρὸς γεννάρης μῆνας...
 κι' αὐτὸ τὸ κλίμα 'χάλασε ἀκόμη 'στὰς 'Αθήνας !

—'Εν τούτοις εἰς ταῖς Τράχωναις συνήφθη μία μάχη
 καὶ πάλιν ἐδοξάσθησαν οἱ 'Ελληνες μονάχοι,
 καὶ πάλιν ἐπολέμησαν, με θάρρος καὶ με λύσαν
 κι' ἀπέδειξαν εἰς τοὺς ἐχθροὺς πῶς 'Ελληνες δὲν ἦσαν.
 'Αν καὶ ἐκεῖνοι γνήσιοι τοῦ Περικλέους γόνου,
 ἐν τούτοις ἀπεράσισαν νὰ ὑποκύψουν μόνοι.

—Τώρα ποῦ ἦλθε à propos ἰδῶ περὶ ἀνδρείας,
 ὀλίγα θ' ἀναφέρωμε καὶ περὶ Παναγῆ...
 'Ελπίζω νὰ τὸν ἴδατε μεθ' ὑπερηφανείας,
 γιὰτὶ τὸν τρέφει πρὸ πολλοῦ τῆς 'Αττικῆς ἡ γῆ.
 Εἶναι αὐτὸς τὸ ζήτημα κι' ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας,
 πλὴν ἂν δὲν ἦτο ἥρωας, τότε θὰ ἦτο τέρας.

—Καὶ κάνει τόσα θαύματα καὶ τόσας φασαρίας,
 ὅπου κινεῖ σὲ θαυμασμὸν κυρίου καὶ κυρίας.
 'Εν τούτοις ποῦ ἀκούσθηκε καὶ 'στὰ παλὰ τὰ χρόνια
 νὰ ρίχνῃ ἄνθρωπος ποτὲ 'στὴ ράχη του κανόνια,

καὶ νὰ κρατῇ 'στὰ χέρια του σὰν τὸ παιδί τοὺς βώλους
κανόνια ποῦ τραντάζουνε καὶ φρούρια καὶ στόλους ;

— Ναί, μὲν κανόνια ρίχνουνε καὶ τόσοι τραπεζίται,
καὶ τόσοι μεγαλέμποροι καὶ τίμιοι πολῖται,
ἀλλὰ εἰς ἄλλων πάντοτε ξεσπάζουνε τὴν τζέπη.
κι' ὁ νόμος ὁπωσδήποτε σ' αὐτοὺς τὸ ἐπιτρέπει.
Χαῖρε Ἑλλάς, σὺ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ πυρὸς ἡ γῆ !...
Ποιὸ ἄλλο ἔθνος εἴμπορεῖ νὰ βγάλῃ Παναγῇ ;

— Ἀπὸ προχθὲς ἀρχίνισε νὰ πέρνη καὶ νὰ δίνει
μία καινούρια συλλογὴ τοῦ φίλου μας Δροσίνῃ.
Εἶναι τραγούδια τοῦ βουνοῦ, μυρίζουνε θυμάρη,
ἔχουν τὴν δρόσο τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ ἀγροῦ τὴ χάρι.
Νὰ τὰ διαβάσῃ εὐκολὰ καθεὶς θὰ κατορθώσῃ,
ὁρῶμιν φράγκα μοναχὰ ἂν θέλῃ νὰ πληρώσῃ.

Ταῦτα καὶ μένω ταπεινὸς
Γιζννάκης Καλλοκαιρινός.

Ἀστυνομικὸν Δελτίον σοβαρόν τε καὶ ἀστεῖον.

Μόλις αἱ περὶ χολέρας ἐφθασαν εἰδῶ εἰδήσεις,
ἔσπευσ' ἡ ἀστυνομία σ' ὅλα τ' ἀναγκαῖα μέτρα,
καὶ τοῦ φανικοῦ δέξιός εὐθὺς ἤρχισαν αἱ χύσεις,
κι' ἔχρισε τοὺς τοίχους ὅλους κι' ἔβρεξε τὴν κάθε πέτρα.
Καὶ οἱ σκύλοι ὅμως βρέχουν κάθε τοῖχο μὲ μανίκην,
κι' ἔτσι βοηθοῦν σπουδαίως τὴν κλεινὴν Ἀστυνομίαν.

Χθὲς περὶ δεκάτην ὥραν ἀνευρέθη ἓνα πτώμα
ἀγνωστον, πλὴν μετ' ἐρεῖνας ἀκριβεῖς ἀνεγνώρισθη.
Ἀποροῦν ποῦ ν' ἀποδώσουν τὸ συμβεβηκὸς ἀκόμα,
ἡ Ἀστυνομία ὅμως ἀρκετὰ καλῶς ἐπίεσθη
καὶ φρονεῖ πῶς ἂν δὲν ἦναι στυγερά δολοφονία,
ἢ τυχαῖο κόλλο, εἶναι προφανὲς αὐτοκτονία.

Φοβερά ἀχρηματία τὴν πρωτεύουσάν μαστίζει,
καὶ κένενας δὲν πληρόνει καὶ κένενας δὲν δανείζει.
κι' ἂν θὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ ἀγὼν αὐτὸς ὁ νέος,
δανεισταὶ καὶ ὀφειλέται θὰ συγχωνευθοῦν βεβαίως.

Συνεπῶς τῶν ἀνωτέρω ὁ σπουδαῖος μυροπώλης
τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ποῦ πᾶσα τὸν ἐγνώριζεν ἡ πόλις,
ἐνεκεν ἀχρηματίας χθὲς ἐκεῖ κατὰ τὸ βράδυ
ἔπεσεν ἀπελπισμένος 'στῆς αὐλῆς του τὸ πηγάδι.
Ἐτρεξεν ὁ κόσμος ὅλος καὶ καθένας ἐλυπεῖτο,
μὰ καὶ 'στοῦ νεκροῦ τὴν θέσιν ἐπεθύμησε νὰ ᾔτο.

Νέα καὶ ὠραία κόρη ὀνομαζομένη Εἰρήνη,
ἀπὸ ἐραστὴν ἀρχαῖον πιθκῶς λησμονηθεῖσα,
θῦμα ἔρωτος γενναίου ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ
καὶ δηλητηρίου δόσιν ἐκατάπινε χθὲς μὲ λύσσα.
Ἐτρεξ' ἡ Ἀστυνομία, γιατρικὰ τινα τῆς δίνει,
κι' ὥς ἐκ θανάτου ἐσώθη ἡ ταλαίπωρος Εἰρήνη.

Πυρκαγιὰ χθὲς ἐξεράγη εἰς ἀχūrων ἀποθήκην,
ἀνυψώνοντο αἱ φλόγες κι' ἐκινδύνευον τὰ περίξ,
κι' ἐβλεπες 'στὰς ὄψεις ὅλων τὴν δειλίαν καὶ τὴν φρίκην...
εὐτυχῶς ἐκάη μόνον τ' ἀχυρῶνος μία πτέρυξ.
Σκαπανεῖς κι' ἀστυνομία ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ,
ἀλλ' ἐβράδυνεν ὀλίγον, καὶ ἡ φλόγες εἶχον σβύσει.

Λωποδύτης χθὲς ὁρμήσας εἰς ἐνὸς διαβάτου τσέπη,
συνελήφθη ὁ ἀχρεῖος κι' ὠδηγήθη ὅπου πρέπει.

Εἷς τι καφικὸν ὠδεῖον εἰς προσέφερε μιὰ μπύρα
εἰς ὠραίαν ὀδάλισκην, ἀλλ' αὐτὴ τοῦ εἶπε — 'πῆρα !
Ἐκ τῆς λέξεως ἐκείνης ἠγανάκτησεν ὁ νέος,
καὶ κατὰ τῆς νέας κόρης ἐπιτίθεται βιαίως.
ἀλλὰ τότε ἄλλος νέος ὅπου στέκει 'στὰς εἰσπράξεις
μιὰ καλὴ σβερκιά τοῦ δίνει, καὶ ἀπεκατέστ' ἡ τάξις.

Μία γόβα χθὲς ἐχάθη ἀπὸ γυναικὸς ποδάρη,
κι' ἄς ἐλθῇ ἡ ἄλλη γόβα τὴν συντρόφισσάν νὰ πάρῃ.
Καὶ γλυκύσματα 'στὸ ἴδιον ἀνευρέθησαν θρανίον,
Καὶ εἰκάζουν πῶς ἀνήκουν εἰς τὸ νέον Σολωνεῖον.

Μετὰ τὸ ἀνταλλαγέντα εἰς τινας ἡμεριδὰς
μεταξὺ Σουρῇ καὶ δύο σοφωτάτων παπαγάλων,
ἦτοι μετὰ τὰς ψευθεσίας τοῦ Σουρῇ χρυσᾶς ἐλπίδας
καὶ τὴν γελοιογραφίαν τοῦ ἐνὸς τῶν διδασκάλων,
καὶ μετὰ τ' ἀνταλλαγέντα μεταξὺ Σουρῇ καὶ Μίμη,
τὰ ὅποια ἀφορῶσι τὴν ὁσκαλικὴν δυάδα,
ἡ περίστασις ἐκρίθη παρὰ τοῦ Σπανοῦ κρίσιμη,
κι' ἄφησεν ἐν εἰδῇ πένθους πυκνοτάτην γενειάδα !
Ὅσον ἀφορᾷ τῷ ἄλλῳ ἐξ ἀμφοῖν τῷ Φιντικλέει,
ἐν τῷ οἴκῳ κεκρυμμένῳ ἀπαρηγορήτῳ κλαίει.

Ὁ φίλος σου ὁ πρῶτος
ἱππότης Δὸν-Κισσῶτος.

Δημόσια θεάματα καὶ πράγματα καὶ θάμματα.

Ἀπόψε 'στ' ΑΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ μέσω πρασίνων φύλλων
μιὰ παντομίμα τραγικὴ μὲ ξύλον, ξύλον, ξύλον...

Ἐπίσης εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ τοῦ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ
εἶν' ὁ Ἐξόριστος μνηστήρ καὶ κουμπαραῖς συγχρόνως.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ἴσως Ρουῖ-Βλάς, ἴσως καὶ τίποτ' ἄλλο...
'Αλλ' ὅτι θᾶν' ἰταλικὸ ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω.

'Στὰ ΟΛΥΜΠΙΑ θὰ ᾔνε δράμα καὶ θερμὸν καὶ κρύον,
'Ιωάννα τῶν γελῶτων κι' Ἰωάννα τῶν δακρύων.

Τοῦ Ρωμιοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ τηλεγραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμικας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν Εὐφρονούντων—νύκτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —πατζα-ζῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.